

opusdei.org

Лист Прелата, липень, 2007

Лист владики Хав'єра
Ечеваррія членам Opus Dei.
Лист цього місяця закликає
здуматися про звичайну, але
гідне наслідування життя
перших християн.

24.12.2008

Дорогі діти, хай збереже Ісус моїх
дочок та синів!

Як і в минулі роки, 26 червня
літургічні урочистості на честь Св.
Хосемарії Ескрива відбувалися в

багатьох місцях по всьому світу. Молитви, звернені до нашого Отця, - це реальність, що зростає кожного дня та не знає меж: географічних, мовних, расових або соціальних. Мільйони людей прибігають до його посередництва у своїх духовних та матеріальних потребах, а також надихаються його життям та вченням про те, як здійснювати на практиці вимоги Євангелія.

Його приклад гранично актуальний та, милістю Божою, завжди буде таким, що допоможе багатьом чоловікам та жінкам відкривати шляхи, що ведуть до Пресвятої Трійці, в усіх реаліях людського життя: родина, робота, суспільні відносини і т.д.

Господь бажає, щоб ми в щоденній боротьбі за святість в дусі *Opus Dei* прагнули вірно простувати (крокувати) тими шляхами, що

відкрив Св. Хосемарія своїм послухом Божій волі. Тоді, завдяки свідченням нашої духовної боротьби - часом вдалої, часом ні, але завжди такою, що радісно відновлюється, - та завдяки нашим словам підбадьорення, багато інших насміляться ступити на цей *шлях до святості через щоденну працю й виконання звичайних християнських зобов'язань*, яким є Справа.

Сьогодні я хочу нагадати вам деякі роздуми нашого Отця про перших християн, що отримали були Євангельську звістку прямо від апостолів або їхніх найближчих співробітників. Він вважав їхнє життя прикладом того, як ми повинні жити в світі. Тільки вчора ми згадували в літургії перших римських мучеників - чоловіків та жінок, що дали світові найвище свідчення про Христа у Вічному місті під час

переслідувань християн Нероном. Встановлюючи це свято в універсальному календарі, Церква вирішила відзначати його 30 червня, одразу ж після урочистості Свв. Апостолів Петра й Павла, щоб підкреслити їхню тісну єдність з тими, хто передав їм святе вчення Христа.

Роз'яснюючи місію *Opus Dei*, Св. Хосемарія часто згадував про цих наших перших братів та сестер у вірі. «Якщо потрібно знайти яке-небудь порівняння, - говорив він, - то простіше за все зрозуміти *Opus Dei* в світлі життя перших християн. Вони з глибокою серйозністю сприймали своє християнське покликання, наполегливо прагнучи святості, до якої були покликані своїм Хрещенням. Ззовні ж вони нічим не відрізнялися від інших співгромадян». Так само, додавав він, вірні *Opus Dei*, «звичайні

люди. Вони працюють, як усі решта. Вони живуть, як будь які інші громадяни й християни, що бажають максимально повно відповідати вимогам віри».

Наводячи такі роздуми, я хотів би доповнити їх також вченням Папи Римського, який під час загальної аудієнції, що проходить по середах, говорив нещодавно про ранніх Отцях Церкви та християнських апологетах. Його слова допоможуть нам наслідувати приклад тих, хто жив на світанку християнства. В цілому, умови, за яких їм доводилося свідчити про віру, не дуже відрізнялися від наших теперішніх.

Перше, що відзначається, - той оптимізм, повний впевненості та переконаності (що виходять від віри!), з яким вони протистояли поганському язичницькому світу.

В світлі вчення Господа вони були здатні розпізнавати позитивні елементи в суспільних встановленнях тієї доби та відкидати те, що не відповідало новому баченню життя, що дала їм християнська доктрина.

Папа Римський відмічає, наприклад, що Св. Юстин, мирська людина, римський філософ, ґрунтуючись на Святому Письмі показав перед усім божественний задум творіння та спасіння, справджений в Ісусі Христі, Логосі, що значить Предвічне Слово, вічний Розум, творчій Розум. Підкреслює, як давній Отець Церкви наполягає на тому, що **кожна людина як розумна істота долучається до Логосу, носячи в собі «насіння», та може бачити істину, що мріє. Так, той самий Логос, що явився в прообразах єврейському народові у Старому заповіті,**

частково також оголосив себе в «насінні істини» в грецькій філософії. Так Юстин дійшов висновку, що раз християнство – історичне та особистісне проявлення Логосу в його повноті, отже, все, що було правильно висловлено людством, є власністю християн.»

В багатьох країнах ми, що усвідомлюємо себе дітьми Божими, занурені в неоязичницьке суспільство й тому (поза сумнівом!) наділені чудовою місією заново вести його до Бога. Апостольська відповідь кожного з нас – йти слідами тих, хто йшов до нас. Міцно ґрунтуючись на католицькій доктрині, ми маємо діяти, не відчуваючи комплексу меншовартості, в самому центрі громадянського суспільства, до якого ми належимо за правом, та - без будь-якої зверхності –

перетворювати його зсередини, як дріжджі в тісті, в ім'я земного й вічного блага людства.

Будемо ж оптимістичні та об'єктивні. Не дивлячись на те, що ми помічаємо й недоліки, й помилки, завжди є безліч позитивних підходів та проявів добра і в чоловіках і жінках, що перебувають поруч з нами, і в середовищі, що нас оточує.

Провадячи своє апостольство, ми маємо відкривати та цінувати в найвищому ступені ці багатства, щоб вести до Істини тих, з ким ми стикаємося. Відмічаючи особливо збіг спільних інтересів, буде легше привести душі до Бога. Наш великий союзник в новій евангелізації суспільства, крім Ангелів-Охоронців людей, що ми зустріли, той божественний слід, що присутній в кожній людині, хоча часом він цього й не розуміє,

включаючи тих, хто дуже далекий від Бога.

Отже, будемо повні життєрадісності та спробуємо заразити нею інших, тих, кого, можливо, збентежує моральне та духовне падіння, що проявляється в багатьох сферах. В особистих бесідах із друзями та колегами, а також, за нагоди, на більш чи менш численних форумах, ми маємо спиратися **на два «крила» - віри й розуму**, як невтомно повторює Папа Римський, не відділяючи одне від одного. Так ми будемо протистояти релятивізму, поширеному навколо нас як наслідок відсутності віри та довіри до розуму.

Згадуючи тут нашого видатного Івана Павла II, давайте застосовувати на ділі його пораду: «Не бійтеся! Відчиніть, розчиніть двері Христу! Відкрийте перед

Його спасительною владою кордони держав, економічні та політичні системи, різноманітні сфери культури, цивілізації, розвитку. Не бійтеся! Христос знає, що «знаходиться всередині людини». Тільки Він це знає!» Ми маємо виконувати це передусім по відношенню до нас самих, дозволяючи Господу увійти в наші душі та владарювати там, а також зробити це реальністю для тих, з ким ми спілкуємось, допомагаючи їм прийти до переконання в тому, що Христос – їхній найкращий Друг.

Тому так важливо, щоб ми постійно вдосконалювали нашу богословську освіту, щоб ми у відповідності до своїх потреб та обставин глибше вникали в теми публічних дискусій, що торкаються фундаментальних аспектів Одкровення.

Пояснюючи вчення Святих Отців Церкви, Папа Римський підкреслює й інший момент, надзвичайно важливий для сучасного світу. Він каже, що великою хибою давніх поганських вірувань було те, що вони ігнорували шляхи, що накреслені божественною Мудрістю в глибинах людської душі. **Тому занепад поганських вірувань був невідворотнім: це було логічним наслідком відчуження вірувань, що були зведені до штучного набору церемоній, умовностей та звичаїв, від істини буття.** Ранні Отці Церкви та християнські апологети, навпаки, **зробили вибір на користь правди буття замість міфічних звичаїв.** Папа Римський цитує Тертуліана, який писав: «*Dominus noster Christum veritatem se, non consuetudinem, cognominavit.* Христос, наш Господь, назвав себе Істиною, а не традицією». І

Бенедикт XVI відмічає: **необхідно зауважити у зв'язку з цим, що термін *consuetudo* (звичай), що використовувався Тертуліаном по відношенню до поганських вірувань, може бути перекладений сучасною мовою як «культурна мода», «мода моменту».**

Так само й сьогодні, ті, хто намагається діяти без Бога, безумовно зазнають краху. Не зважаючи на позірну перемогу релятивізму в деяких місцях, цей спосіб мислення та життя врешті решт буде зруйновано, як картковий будиночок, через те що він не спирається на істину Бога Творця та Промислителя, що направляє хід історії.

Ми, християни, знаємо, що ми більш вільні за будь-кого, тому що не дозволяємо собі залежати від моди моменту. Церква прагне,

щоб її діти були, як писав св. Хосемарія, «відповідальними та послідовними католицькими громадянами, так, щоб розум та серце у нас не розходилися по різні сторони, але були цілісними та витривалими, щоб в кожний момент часу кожен з нас робив саме те, що, з його погляду, повинно бути зроблено, не дозволяючи собі уповільнитися, піддавшись моді, що минає, в силу недоліків характеру або нечуйності до голосу сумління: *тоді ми не будемо більше малолітками, яких кидають хвилі і яких обносить усякий вітер науки, зводячи на манівці людською хитрістю та обманом (Еф, 4:14).*»

На початку цього листа я згадав, що шанування Св. Хосемарії поширюється світом. Декілька днів тому (і це лише недавні приклади) в Реджіо Калабрія була

урочисто відкрита меморіальна дошка в пам'ять про 60-ту річницю візиту нашого Отця в це місто, а в Фіуджі з'явилася вулиця, що носить його ім'я. Сьогодні 1 липня в Валенсії парафіяльна церква посвячується Св. Хосемарії. Саме тому в моєму листі й це місто згадано як місце відправлення – я приїхав сюди на запрошення дорогого друга й брата в єпископстві архієпископа Гарсії Гаско, щоб взяти участь в літургічній церемонії. Прошу вас дякувати за все це Господу разом зі мною, та продовжувати працювати кожен на своєму місці так, щоб Дух Господній сягнув нових міст та охопив нових людей.

С великою радістю повідомляю, що з 26 червня в Москві ваші брати, що перебувають там, починають постійну роботу Справи в Росії. Будемо ж разом з

ними у своїх молитвах в ці перші
часи та завжди, та давайте
готуватися до подальшого
поширенню Справи.

Читаючи ваші листи з нагоди дня
мого народження, я відчув
збентеження та радість водночас.
Я такий вдячний за них кожному
та кожному з вас! Як говорив наш
Отець, **спітайте в Нього**, якщо не
вірите!

Благословляю вас з любов'ю,

ваш отець

+ Хав'єр

Валенсія, 1 липня 2007 року